

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117220710
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2117220710.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Jozef Mačej a sudkýň: JUDr. Katarína Slováčková a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: Z. K., narodený XX.XX.XXXX, bytom B. Y. X, zastúpený: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO 36 234 176, so sídlom Teplická 7347/147, Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 116,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 22Csp/197/2017-74 zo dňa 02.09.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 116,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 116,29 eur od 10.07.2017 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 2 písm. u), písm. r) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 563 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 15.03.2016 uzavreli Zmluvu o úvere a revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 15,57 eur. Ročná úroková sadzba bola 18,92 %. RPMN bola vo výške 20,80 %. Odplata bola 18,92 %. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 32,03 %. Celková čiastka bez platieb za doplnkové služby mala byť 934,20 eur a termín konečnej splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru.

V rámci zmluvy bola tiež obsiahnutá časť Revolvingový úver (Zmluva o úvere z karty), výška úverového rámca vo výške 500 eur, výška mesačnej splátky 4% z dlžnej sumy, ročná úroková sadzba 26,28 %. RPMN 38,70, odplata 30,19 %, priemerná RPMN 23,55 %, celková čiastka 590,75 eur a termín splátok 20. deň v mesiaci.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená ako „60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil ako prvý nedostatok tejto náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch majúci za následok bezúročnosť, ďalšími náležitosťami sa už nezaoberal vzhľadom na to, že pre záver o tom, že poskytnutý úver sa v zmysle ustanovenia § 11 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej podmienky v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná suma tak predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebol povinný plniť žalovanému viac, ako sumu skutočne vyčerpaného úveru. S poukazom na uvedené uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 116,29 eur. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania, a preto súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania z priznanej sumy od dátumu požadovaného žalobcom, a to od 10.07.2017, keďže nebolo sporné, že žalovaný na predsporovú výzvu zo dňa 26.06.2017 nereagoval.

5. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nezodôvodnil, na základe čoho považoval za obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy termín konečnej splatnosti, ktorý bol v rámci novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. zo zákona č. 129/2010 Z. z. vypustený. Žalovaný preto považuje napadnutý rozsudok za predčasný a taktiež za nedostatočne a neúplne odôvodnený. Cieľom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Žalovaný je toho názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak, ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. dosiahnutý. Nakoľko teda zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov. V ďalšom žalovaný citoval z uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/368/2017 z 17.09.2018, z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/172/2018 z 25.06.2019, z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2018 z 16.08.2018 a z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15. Žalovaný pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Judikatúra súdov opakovane potvrdila nevyhnutnosť

aplikácie eurokonformného výkladu, preto žalovaný zotrúva na svojom doterajšom názore, že zákon č. 129/2010 Z. z. má byť v aktuálnom znení aplikovaný na všetky úverové zmluvy, a to aj tie, ktoré mali byť uzatvorené pred účinnosťou jednotlivých noviel. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne.

7. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že žalovaný bližšie nevysvetľuje vymedzenie iným určitým spôsobom, ktoré by bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností umožňovalo spotrebiteľovi tento dátum identifikovať. Rovnako v priebehu celého konania žalovaný nielen, že neuviedol konkrétnym dátumom, kedy mala nastať konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, rovnako neuviedol ani základný údaj o poskytnutí sumy úveru, ktorý bol kľúčový v zmysle počiatku plynutia lehoty splátok. Je zrejmé, že termín konečnej splatnosti i termín prvej splátky bol viazaný len na vôľu žalovaného, kedy prostriedky poskytne. Tento údaj nebol známy v čase, keď žalobca podpisoval zmluvu, preto nebola splnená požiadavka informovanosti spotrebiteľa. V čase podpisu zmluvy žalobca disponoval iba údajmi uvedenými v tejto zmluve, z ktorej však nie je možné zistiť korektný údaj o tom, kedy bude úver poskytnutý, na ktorý dátum (poskytnutia) sa viaže nezrozumiteľne a ťažkopádne formulované znenie o splatnosti prvej splátky. Vzhľadom na uvedené pre spotrebiteľa nie je možné v čase podpisu zmluvy s istotou identifikovať nielen splatnosť prvej splátky, ale napokon ani termín konečnej splatnosti úveru, resp. ani dobu trvania úveru. Konečná splatnosť poskytnutého úveru musí byť presne datovaná, teda uvedená presným konkrétnym dátumom, a to tak, aby si spotrebiteľ nemusel sám matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti poskytnutého úveru z údajov uvedených v zmluve alebo zo všeobecných obchodných podmienok. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú: dátum poskytnutia úveru, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). V ďalšom žalobca citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/41/2020 z 29.09.2020, sp. zn. 23Co/31/2019 z 25.02.2020, sp. zn. 25CoCsp/27/2019 z 10.12.2019, sp. zn. 25CoCsp/19/2020 z 23.6.2020, z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/106/2017 z 27.3.2018. Žalobca ďalej uviedol, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, dostatočne umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b, c) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 116,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 116,29 eur od 10.07.2017 do zaplatenia. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil uplatnený nárok.

10. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného bolo namietanie, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne existencie obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v nadväznosti na to i k nesprávnemu právnomu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie termínu končenej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. či v dôsledku jej absencie sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

14. Pri výklade akéhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy je vo všeobecnosti potrebné vychádzať zo zásady, že formulácia spotrebiteľskej zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť bez ťažkostí, efektívne a s istotou identifikovať podmienky zmluvy. Zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa možno považovať za jeden zo základných pilierov spotrebiteľského práva. Uvádzanie stanovených náležitostí do spotrebiteľských zmlúv, v posudzovanej oblasti do zmlúv o spotrebiteľských úveroch, nie je samoučelný formalizmus. Cieľom tejto právnej úpravy je okrem iného, čo možno najzrozumiteľnejšie oboznámenie spotrebiteľa s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vychádzal zo zistenia, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (odsek 10. rozsudku súdu prvej inštancie), pričom žalovaný v odvolaní poukazoval, že veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru.

16. Odvolací súd považuje námietku žalovaného, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, za opodstatnenú. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 5.9.2019 vo veci C-331/18, má odvolací súd za to, že je tu potrebné aplikovať tzv. eurokonformný výklad, a teda z údajov uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti ÚVER, a to „Počet splátok: 60, Termín konečnej splatnosti: 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, pričom prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“, vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Vymedzenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru uvedené v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere odvolací súd považuje za dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné, primerané rozumovým schopnostiam priemerného spotrebiteľa, napĺňajúce požiadavku vyššie uvedeného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, a tým v súlade so zákonom. Žalobca ako spotrebiteľ v danom prípade disponoval dostatočne jasnou informáciou, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Presný deň konečnej splatnosti je možné vypočítať s použitím jednoduchšej matematiky, keďže dátum poskytnutia úveru vyplýva priamo z vlastného účtu žalobcu a z neho je možné odvodiť ako dátum prvej splátky, tak i dátum poslednej splátky. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností identifikovať tento dátum. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci nesprávne uzavrel, že uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je vymedzené určitým spôsobom. Odvolací súd má na zreteľ skutočnosť, že v posudzovaní termínu konečnej splatnosti úveru v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, majú súdy v Slovenskej republike rozdielne stanoviská a názory. Vec prejednávajúci senát odvolacieho súdu sa priklonil k vyššie uvedenému záveru o tejto otázke

a na podporu uvedeného právneho názoru odvolací súd poukazuje aj na iné rozhodnutia odvolacích súdov, a to napr. rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/275/2019-166 z 27.8.2020, sp. zn. 26Co/149/2019 z 27.5.2020, sp. zn. 25CoCsp/13/2020 z 14.7.2020, sp. zn. 24CoCsp/27/2020 z 7.10.2020, sp. zn. 24CoCsp/68/2020 z 11.8.2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoCsp/32/2020 z 30.7.2020, sp. zn. 15CoCsp/54/2020 z 26.11.2020, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/21/2020 z 21.5.2020, sp. zn. 25CoCsp/34/2020 z 14.4.2021, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/200/2020 z 8.7.2021 atď..

17. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov tak odvolací súd konštatuje pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej interpretácii právnej normy, a to konkrétne ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolacie argumenty žalovaného sú v tomto smere dôvodné.

18. Dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru preto v prejednávanej veci daný nebol.

19. V dôsledku prijatia vyššie uvedených záverov odvolacím súdom o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobou uplatňovaného nároku a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 295 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

20. Súd prvej inštancie pochybil tiež v právnom posúdení veci, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval právne normy v nesprávnom znení alebo bez zrejmej súvislosti s prejednanou vecou. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tak nebol zrejmý dôvod aplikácie ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, § 53 ods. 6, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. u) a r), § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Rovnako bola nesprávna aj aplikácia ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 2, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, keďže uvedené zákonné ustanovenia obsahovali ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (15.03.2016) iné znenie, ako bolo uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Bez ohľadu na nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti omeškania žalovaného, keď súd prvej inštancie nevysvetlil žiadnym spôsobom, prečo dospel k záveru o omeškaní žalovaného práve odo dňa 10.07.2017 v nadväznosti na obsah Výzvy zo dňa 26.06.2017 a jej doručenia žalovanému.

22. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právny názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec prejednať, znova posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení (t. j. adekvátne regulovanej právnej úprave v náležitom znení) a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

24. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie

s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).